

1. Én lel - kem áld - jad Is - tent És di - csérd drága
És szá - mon tartsd, hogy itt lent Mily ál - dást hul - lat

szent ne - vét; rád az ég. Ó hord - ta bú - nód ter - hét És

nagy gyöngesé - ged, És ér - ted ad - va él - tét

Szent ol - tal - má - ba vett. A lel - ked sas - ként

szár - nyal, És él - ted meg - ú - jul. Az

Úr tesz törvényt maj - dan, S az ős - rossz el - pus - tul. M.R.

2. Megismertette velünk / Nagy irgalmasságát az Úr; / Szent oltalmában élünk, / Es jóságának árja hull. / A bűnöst el nem hagyja, / Mert szív szerint ítél, / Es irgalmának napja / Csak áldást hintve kél. / A megbocsátó jóság / A mélyből felemel, / Es bűneinknek árját / A tenger nyeli el.

3. Mint gyermekének atyja, / Az Isten nekünk megbocsát, / S hogy éljünk, értünk adta / Az üdvösségnek zálogát. / Ó tudja, hogy mily gyarlók, / Mily porszemek vagyunk; / Mint sárgult őszi lombok / Mind hullunk, hervadunk; / Az életünk e földön / Oly könnyedén elszáll, / Mint játszi röpke szellő, / Mely gyorsan mesz - sze jár.

4. Mily irgalommal teljes / Mi megtartó nagy Istenünk, / Mert szent karjába felvesz, / És így tesz jóra jót velünk. / S ki féli most és áldja / Az Úr örök nevét, / Azt üdvösségre várja / A menny, a fényes ég. / Te anygalkar, zengd ott fent / Az Úr dicsőségét, / Én lelkem áldjad Istent, / És hirdesd szent nevét.

5. Most hála legyen neked / O! Istenség, szent Háromság, / És áldd meg azzal néped, / Mit Lelked irgalomból ad. / Im, mindig bizunk benned, / O! légy sziklavárunk, / És töltsd ki áldott Lelked, / Hogy veled járassunk! / Ez óra áldást adjon, / Mely hódolatra hív, / Hogy hálát zengve mondjon / Majd áment minden szív.